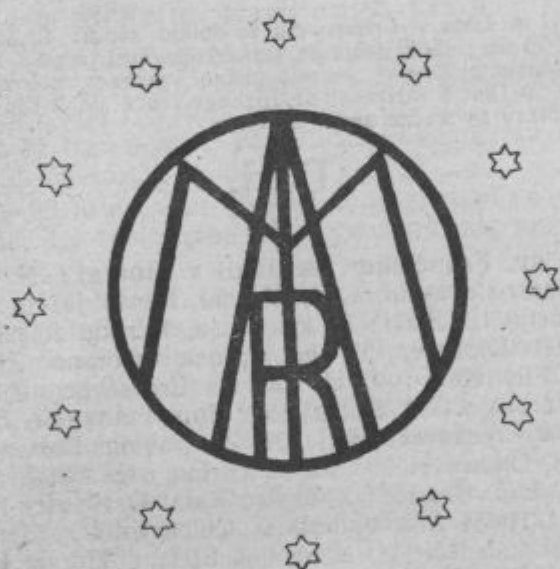

Priloga Novin.

MARIJIN LIST

XXVI.

8. maja

1930.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren HAHN IZIDOR v M. Soboti

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrejšje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Europe 25 Din., v Ameriko i v Canado z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Za to naročnino objavi M. List tudi vse dopise i izvrši vse naročitve Amerikancov i Kanadancov brezplačno.

Naročniki se deležni sada več jezerlh sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava za srečno smrt“. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

Naročniki, ki majo doma na skupni naslov M. List, to je ki plačajo samo 10 Din. naročnine za njega, plačajo 2 Din. poštnine, kda dobijo do rok kalendar Srca Jezušovoga.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pišpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z rdečov obrezov 12 Din, z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnega venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 5. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 2-50 Din.

Dari.

I.

Na „Dom sv. Frančiška“ darüvali v dinaraj: N. dovica, Beltinci 20; Gergorec Kata, slepa sirota, Krnci 1-50, Denša Jožef, Trnje 20, Franko Anton, Zamostje 12, Žižki: 76 kg. prosa, 105 kg. zmesi, 52 kg. hajdine, skupno 300 Dinarov, 57 kg. prosa nabrano 71 Din., Ivanič Jožef, Žižki 10, Plej Kata i Žižek Kata iz Črensovec nabrale v Beltincih 266-50, 108 kg. proša v Vel. Polani 135, Horvat Ana, Sr. Bistrica 10, kucarica, nabrana v Črensovskoj fari 1271-25, pokojni Horvat Ivan i njegovi pokojni dve ženi, Črensovci 50, Rajsar Štefan, G. Lendava 50, Hrebrića Gizela, Chicago, iz G. Bistrice 50, Tkalec Kata, G. Bistrica 10, Marija Škrbinc, Maribor 54, Halas Ana nabrala v Chicagi 4620, darüvali so po en kamen ali 12 dol. sledeći: Grůškovnjak Štefan, Horvat Martin Sabolov, Vinčec Matjaš, Koštric Janoš, Halas Ana darüvala 36 dol., en črep za družino Halas Martina iz Črensovec, dva kamna pa za sebe v zahvalo na čast sv. Družini za dobleno zdravje, Trajbar Jožef, Dobrovnik 10, Volper Pavel, pleb. Dobrovnik 5, Žižek Kata iz Žižkov i Plej Kata z Črensovec nabrale v Kobilji 225, Gregor Bara Turnišče 3, Balaž Bara Turnišče 3, Čurič Treza i sestra Jerneja nabrale v Čakovci 598-70, Zelko Štefan Črensovci 50, Hozjan Štefan v Canadi z Črensovec 20, Kramar Ivan, Trnje v zahvalo ka je srečno prišeo v Canado 100, Žabot Magda, D. Bistrica 3, Vučko Matilda, D. Bistrica 5, Balažic Franc, V. Polana 10, Občina Gedeřovci 60, v Brežovici nabralo Špilak Jožef 132-50, Cigan Ivan, Črensovci 50, Duh Geta Hotiza 18, Antolin Kata i Maučec Kata z Odranec nabrale 210-12, Farkaš Magda z Hotize v zahvalo, da jo je Bog ozdravo težkoga betega za črep 300 (ovo sledkar), Čurič Roza i Cigan Verona nabrale v Črensovci 206-50, Horvat Janoš, Bakovci nabralo 8 q krumplov 380, Hozjan Regina, Črensovci 10, pokojna Zavec Marija, G. Bistrica 10, Tkalec

Marija, Odranci nabrala 140, Čurič Treza i s. Jerneja nabrale v Varaždini 830, Štainer Štefan, Beltinci 5, družina v marofi v Beltincih 20, olje z Trnja 28, Sobočan Manka, Hotiza 4, Zenkovič Manka, Kapca 2, N. N. Hotiza 15, Nemeč Janoš, Pertoča 20, Gjörök Štefan, Rakičan 100, na Vüzem ofer pri Gradi 350, dva pinta olja D. Bistrica 55, N. D. Lendava 5, Jerič Jožef i Orša Hrastje-Mota 100, N. N. Rakičan 50, Mlinarič Ana v Bratoncih nabrala 180 kg. krumplov, 66 kg. pšenice i dobila 30 Din. gotovčine=252 Din. *Bog povrni vsem! — ODBOR.*

II.

Na podporo M. Lista v dinaraj darüvali sledeči: Dr. Makso Peterlin, kr. notar D. Lendava 1030, Mekiš Janoš, Nuskova 50, Kerec Jožef, S. Lorenzo v Argentini 5 pezosov=105, Gašparič Franc, nabrao na Kobilji 50, N. Beltinci v zahvalo, ka ga je Marija po M. listi ozdravila 10 Din. Marija, nebeska mati, povrni obilno vsem! V imeni sirot *Uprava M. Lista.*

Širitelje Marijinoga Lista.

Lani smo začeli obhajati 25. letnico M. Lista. Obhajali jo bomo letos do 8. decembra. Prosimo vas, molite i dajte moliti, prosite i dajte prositi za dühovne vaje tam, kde neso ešče bile za spomin 25 letnice. Naj se po Mariji vsaka fara ponovi. Vekše hvale ne moremo dati Mariji za njeni lepi dar, za M. List.

Za spomin 25 letnice smo dali vsakomi staromi i novomi širiteli Marijin kep v remaj. Če šteri širiteo ne bi ga dobo, naj se javi. Dalí smo je sledečim širitelom:

Šerüga Jožef Pečarovci, Gaber Franc Srdica, Lovrenčić Roza Bükovnica, Kolmanko Alojz Korovci, Kolenc Jožef Gomilica, Bokan Stanislav Murski Petrovci, Serec Matija M. Sobota, Golob Ludovik Moravci, Zver Orša Ižekovci, Koren Bara Renkovci, Sabotin Marija Gančani, Jančarič Štefan Noršinci, Camplin Anton Bogojina, Horvat Janoš Bogojina, Gjörköš Joško Turnišče, Koren Martin Renkovci, Bertalanič Mihal Krájna, Činč Jožef Petanjci, Vöröš Marija Beltinci, Mlinarič Matjaš Bratonci, Bakan Jožef Dožležovje, Horvat Štefan G. Bistrica, Matjašec Štefan Lipa, Ščap Ana Beltinci, Kovač Štefan Strehovci, Žilavec Jožef Tropovci, Kúhar Ivan Veržej, Forjan Andraš Lipovci, Casar Vincek Bogojina, Gjergjek Marija Kovačevci, Serec Jožef Murski Črnci, Majer Jožef Satahovci, Krampač Aga Bednja, Hren Verona Sr. Bistrica, Gjörköš Štefan Nedelica, Sobočan Jožef Nedelica, Horvat Janoš Bakovci, Lük Janoš Domajinci, Edšidť Štefan Gederovci, Žižek Mihal Ižekovci, Ropoša Jožef G. Lendava, Grah Janoš Motovilci, Ščančar Jožef Kúpsinci, Gomboši Karolj Šalamenci, Vogrinčić Matjaš Vančaves, Lnkač Franc Gradišče, Horvat Jožef Vidonci, Kohek Mihal D. Bistrica, Hozjan Janoš D. Lendavske gorice, Ferenčak Jožef Gumilica, Hozjan Štefan V. Polana, Kokon Štefan V. Polana, Šernek Franc M. Polana, Baligač Martin Beltinci, Stanko Mihal Trnje, Jerebic Jüri Odranci, Hozjan Andrej Gaberje, Prša Janoš Žižki, Horvat Anton Žižki, Kozar Mihal Satahovci, Krampač Štefan G. Bistrica, Koštric Jožef Žižki, Gabor Štefan M. Polana, Mesarič Jožef Ižakovci, Matajič Štefan Hotiza, Horvat Marko i Janoš Trnje, Fujs Mihal Prosečka ves, Zver Ivan Lipa, Matko Matilda, Pücko Martin, Cigan Martin, Mencigar Marija iz Gančan, Kerec Štefan Prosečka ves, Žerdin Štefan V. Polana, preč. g. Bednarik Rudolf pleb. G.

Lendava, Gabor Orša Odranci, Rengeo Martin Hotiza, Bakan Jožef Dokle-
 žovje, Rengeo Štefan Melinci, Virag Martin Odranci, Škafar Jožef Beltinci,
 Koštric Štefan D. Bistrica, Kofjač Franc Petanci, Mataj Franc Petanci, Ka-
 ras Alojz Petanci, Jančarič Mikloš Noršinci, Zakojč Mihal Odranci, Virag
 Jelena Odranci, Smej Jelena Odranci, Zver Ivan V. Polana, Püvar Jožef
 Sodišinci, Tibaut Martin Zamostje, Recek Alojz Vadarci, Bakan Štefan Ne-
 delica, Pücko Ivan Nedelica, Lukač Vinci Bakovci, Sobočan Ferenc D. Len-
 dava, gorice, Titan Franc Krog, Grah Štefan G. Lendava, Bobovec Martin
 Lipovci, Forjan Št. Lipovci, Majcen Janoš Rankovci, Vogrinčič Marija Canko-
 va, Horvat Fr. Turnišče, Ütroša Bara G. Bistrica, Gujt Jož. Borejci, Gibičar Jo-
 zefa Gederovci, Tkalec Ana Trnje, Žizek Mih. Gomilice, Lutar Jožef M. Sobota,
 Martinec Anton Petrovci, Marič Mihael M. Sobota, Sedonja Marija Mlaj-
 tinci, Kočar Janoš Lukačovci, Šipoš Jožef Beltinci, Erjavec Štefan Noršinci,
 Golob Štefan Moravci, Antolin Marija Odranci, Špilak Jožef Brezovica,
 Hozjan Martin Brezovica, Flisar Alojz Skakovci, Vrečič Klarica i Madji Ci-
 lika Kovačovci, Horvat Jožef pleb. Martjanci, Krantz Jožef pleb. Tišina,
 Berden Andrej kaplan Sv. Jürrij, Baša Ivan dekan Bogojina, Golinar Lov-
 renc Črensovci, Žizek Martin Ljutomer, Kolenko Ivan Črensovci, Horvat
 Jožef Črensovci, Gašparič Franc Kobilje, Slepec Ivan č. kanonik M. Sobo-
 ta, Radoha Jožef ravnatelj Martinišča M. Sobota, Kolenc Franc kaplan M.
 Sobota, Celec Ferdinand Rakičan, Pertoci Štefan Rakičan, Šimon Štefan
 Šulinci, Denša Ivan i Horvat Štefan Chicago, Horvat Egidiže pleb. S. Bet-
 hlehem, Golob Mihal pleb. Bridgeport i Rožman Franc Cleveland. Dobijo
 svoje podobe v tiskarni v Soboti sledeči širitelje: Ficko Karol pleb. Mar-
 kovci, Klekl Jožef pleb. V. Dolenci, Čirič Anton pleb. Nedela, Faflik Franc
 pleb. Sv. Bedenek, Šadl Janoš Večeslavci, Miholič Ivan Ropoče, Kozic Ja-
 noš Pertoča, Kozar Jürrij Martinje, Kozar Štefan Martinje, Mekiš Roza
 Trdkova, Kornhäuser Alojz i Bokan Franc Sv. Jürrij, Mekiš Janoš Nuskova.
 V Črensovcih na upravi jo dobi Šerüga Martin z Kapce.

Če štiri širiteo ne bi dobo podobe v remaj, naj javi to upravi
 Marijinoga Lista v Črensovce.

Pesem od loga.

V zeleno-čaren log Me nese žela düše, Kde si odpočinem Sladko svoje trüde; Kde sam se veselo Igrao jaz v spomladi, Dostakrat kak deček Kda sam šče bio mali.	V zeleno-čaren log Me vabi rožni diš-ah! V šterom mi je znana Vsaka ftičja viža; Kde sam jaz brezskrbno Zbirao v pišlec rože, Premišlavao večkrat Velke čüde bože.	Tam v zelenom logi Kam sam rad zahajao, V dečjih svojih letaj, Radost si vzbüdjavao; Tam i zdaj donijo Lepe ftičje viže, Nežno razcvetavlo Razne divje rože.	Tam v zelenom logi Znova se nahajam, I v njem raj nebeski Milo premišlavam; Sija sunce zlato Skoz vejk name vroče, I v spominaj sladkih Düša mi zajoče.
---	---	---	--

— BOGOSLAV. —

VSEBINA :

Mamika, če bi jaz kameni grob bio.	Stran 1	Od „Doma sv. Frančiška“	„ 5
Življenjepiš Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja	„ 2	Zlata vredno	„ 6
Evharištični kongres v Kar- tagini I. 1930.	„ 3	Blaženi Ivan Bosco	„ 7
		Mešna zveza M. P.	„ 9
		Sveta Katarina Sienska,	„ 11
		Misijonski glasi.	„ 13
		Cerkveni glasi	„ 15

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Mamika, če bi jaz kameni grob bio!

Mamika, če bi jaz kameni grob bio, ne bi pušto nikoga v sebe, samo tvojega Jezusa! Samo njegovo iz križa vzeto telo bi smelo v njem počivati! Samo svete duše kak so bile Arimatejskoga Jožefa, Nikodema, Janoša apostola, Magdalene i drugih svetih žen, samo te bi smele na moja tla stopiti! Samo ti, zlata mamika, bi smela odgrniti prt z mrtvoga tela i ešče ednok, zadnjokrat poglednoti ga, Njega, ki ti je bio jedini sin i Bog neskončni! Kameni grob Jezusov bi šteo biti, šteroga so čuvali angelje, od šteroga so zbežali najemniki hūdobjije, pred šterim so se strašili grešniki i šteroga so želele vse dobre duše! Kameniti grob ščem biti, dobra mamika, tabernakl je te grob! Tabernakl ščem biti, v šteroga se položi bože telo, telo tvojega Jezusa pri svetom prečiščavanji i z toga tabernakla, z mojega srca nikdar ne pustim vō Jezusa! Nikdar, sladka mamika! Kameni i novi grob ščem biti biti, šteroga ne podere nikša skūšnjava! Kameni i novi, v šterom de samo eden prebivao: tvoj Jezus!

Pa zapečaten naj bo te grob! Jezusovoga je hūdobjija zapečatila, tūdi mene naj ta zapečati, ka me Jezus nikdar ne ostavi! Naj me svet zapečati z preganjanjom, z špoti, z ponižanjom! To je pečat hūdobnoga sveta, ki mi ne pusti nikdar vō z srca tvojega Jezusa! Zahvalim se ti mamika za vse preganjanje, za vse špote, za vso ponižanje, štero sem že dozdam mogo prestati! Ta so me zapečatila, ka nišče ne mi je mogo vkradnoti tvojega Jezusa. Ta so pripomogla, ka je mogo on stanoti odičeno v njem i ka se je teliko svetih mislih i žel i dobrih nakanen zbūdilo v njem!

Kameniti grob Jezusov ščem biti i nikdar ne dovolim, da bi stražarje etoga sveta vdrli v te grob! Naj se ga bojijo, ki v njem prebiva, naj se bojijo tvojega Jezusa, prebivalca mojega srca i naj raznesejo po celom sveti glas prestrašeno, ka je Jezus zaistino stano iz mojega srca pa ide z tem po sveti i glasi svojo veliko diko po meri grešniki!

Mamika, zdržavaj se poleg groba tvojega Jezusa, poleg mojega srca i želi si ga vroče, goreče, neprestano i žnjim želi i mene! Želi si Jezusa k sebi iz mojega srca i želi mene z svojim Jezusom k sebi!

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

XIV.

Žele našega Gospoda.

Od redovne družbe je Jezus za vnoge milošče smo dve reči zahteval, štere bi kratko radi omenili, najprej: naj se drži sveta vüra i naj se moli čislo svetih ran.

Vu vremeni velikoga pomora leta 1867., kda je v pokrajini Chambonyja toliko ljudi pobarala kolera, je Gospod to želo meo, naj vsaki petek pet sester drži sveto vüro i vsaka naj počasti po edno njegovih ran.

Blažena Devica Marija je združila svoje žele z želami svojega božega Sina z etimi bolečine punimi rečmi: „Nega na sveti n'edne redovne hiše, v šteroj ne bi na poseben način častili Jezušovih svetih ran. Gledajte to sveto vüro svete rane i vtopite se v nje!“ Nato je razložila zvoljenoj dūši, kak more to pobožnost opravljati. Prikaže se njej v podobi Žalostne Matere bože kak v naročaj drži svojega božega Sina i njej pravi: „Hči moja, prvikrat sem te premišljavala rane svojega Sina, kda so mi v naroče položili njegovo mrtvo telo. Premišljavala sem bolečine njegove i sem si prizadevala, da bi je v srci občutila. Gledala sem njegove bože noge, edno tak kak drugo, zatem sem gledala njegovo Srce, vidila sem globoko rano, za mojo materno srce najglobšo . . . Gledala sem njegovo levo roko, zatem pravo, nazadnje trnjevo korono. — Vse te rane so mi srce prebodno-le! . . . To je bilo moje trpljenje. Sedem mečov je prehodilo moje srce zato se skoz mojega srca moro častiti mojega božega Sina rane.“

Približno v tom časi l. 1867-68. je redovna družba na odločno želo Jezušovo začela dnevno opravljati „čislo svetih ran.“ V začetki smo etak opravljale to čislo: Mesto vere bože i treh prvih zrn smo zmolile tisto lepo molitev, štero je zložo en rimski dūhovnik i se glasi: „**Jezuš, naš boži Zveličiteo, bodi nam i celomi sveti milostiven, smileni — Amen. — Močen Bog, sveti Bog, nemrtelen Bog smiluj se nam i celomi sveti. — Amen. — Smiluj se nam i odpusti nam v zdajšnji nevarnosti; pokrij nas z svojov dragov krvjov. — Amen. Večni Oče, skaži se nam milostivnoga po krvi tvojeja jedinorojenoga Sina, Jezuš Kristuša; ponizno te prosimo, pokaži nam smilenje. — Amen.—Amen. Amen.**“ (Dalec)

Nega gršega, kak je nezahvalnost! Glej jo pri trpečem Jezuši! Tista roka njemi trga brado, njemi zavezuje oči i ga bije po glavi, štero je zvrta od hromosti! Tista noga njemi podmetava i ga brsa pa meče na tla, štero je rešo plane! Tiste oči ga sovražno gledajo, šterim je dao pogled! Tisti jezik kriči: „razpi ga?!“ šteroga je ozdravo od nemosti! Tisti ga sprejavajo na Kalvarijo, da ga križajo, šterim je samo dobrote delio! O človek, o krščenik, o stvarjenje razumno, sprevidiš, kak strašno je grešiti i nese spokoriti! Sprevidiš, da nega vekše hūdobije kak je greh? Spoznaj i loči se od njeja, vse raj zgūbi, kak z grehom kazati nezahvalnost do svojega miloga Zveličitela, ki je teliko trpo za tebe!

O kak strašne, v globočine dūše segajoče so te reči sv. Pisma, štere sveti očacje na Jezuša obračajo, na tisto dūševno trpljenje, štero njemi je nezahvalnost povzročila: „**Dobroto so mi z hūdim povrneli i za lūbezen me sovražljo.**“ (Ps. 34.—12. 108.—5.)

Evharištični kongres v Kartagini 1. 1930.

Zdaj se vrši mednarodni evharištični kongres od 7. do 11. maja i to v mestu Kartagini v severnoj Afriki.

Kartagina je bilo nigda veliko i znamenito mesto. Šče pred Kristušom, za časa Rimljanov, so se tu vršile strašne i duge bojne, ki nam jih opišuje rimski pesnik Virgil. Te bojne so krive, da se Kartagina ne mogla opomoči i se razviti, ar je bila tudi večkrat ščista porušena.

V tom mestu je na jezere krščenicov dalo svoje življenje za vero, za Kristuša. Kda so stare rúševine odkopali, so najšli voze, gde so krščeni-

čakali na smrt i podzemske jame, gde so divje i lačne zverine čakale da so jih pústitili na krščeničnike i jih raztrgale. V Kartagini so živeli i delúvali slavni možje, ki jih šče dnesden svet poštuje i časti. Tu je delúvao Tertulijan, slavni govornik, sv. Ciprijan, púšpek v Kartagini, sv. Augustin i vnojo drugih cerkvenih očov pisatelov i govornikov.

Letošnji evharištični kongres je že 30. Začnoli so se na Francoskom l. 1881 v mestu

Mati boža iz Kartagine, gde je zemlja spila teliko mantrniške krvi i gde se vrši od 7.—11. maja velki evharištični kongres.

Lille. Tam se je zbralo do 300 katoličanov iz raznih krajov. Bog je pa to delo obilno blagoslovo i število vdeležencov je zraslo od 300 na stojezere. Sadovi teh kongresov so za versko življenje vsikdar lepši.

Sv. Oča pozavajo vse krščeničnike, naj molimo, da letošnji kongres ki se vrši na zemlji, posvečenoj od mantrniške krvi, prinese obilne i bogate sadove, da se kak najbole dosegne njegov namen.

Ka je namen teh evharištičnih kongresov? Njihov namen je, da se med ljudstvom poglobi versko življenje. Dnes den se celi narodi države, družine i posamezni ljudje oddaljüjejo od vretine pravoga življenja — Kristuša, bole kak gda prle. Ljudje pozablajo, zakaj so na sveti, samo za vživanjom toga sveta vse beži, pri tom se pa ne spomnijo, da je naša prava domovina ne na tom sveti, nego da nas po smrti čaka drugo življenje, ki ne bo trpelo samo 50 ali 100 let, nego večno. To zemeljsko življenje je samo priprava za posmrtno življenje. I kak se zdaj tu pripravla-

mo, kakše seme zdaj tu sejamo, takši sad bomo na drugom sveti žeti. Vsaki bi rad na drugom sveti žeo kak najlepše sadove. Če pa ščemo po smrti dober sad žeti, te moremo zdaj tudi dobro seme sejati.

I ravno evharistični kongresi majo namen, da ljudi, ki pridejo vklop s celoga sveta, opomenijo, naj se zavejo, da nas čaka po smrti drugo življenje, ki bo na veke trpelo i ki bo takše, kak si ga v teh kratkih zemeljskih letaj zasluzimo. Naj tedaj zdaj sejajo dobro seme — naj živijo po božih zapovedih, ar kak slabo seme ne more roditi dobrega sada, tak tudi slabo življenje na zemli ne more roditi blaženoga življenja po smrti, ki bo trpelo na veke.

Kristuš naj zaživi med nami, Kristuš naj bo središče vsega našega življenja, kak je bil središče življenja v prvih krščanskih cerkvaj, gda so šče apoštolje živeli.

Prosimo zato Boga, da blagoslovi to veliko delo, da evharistični kongres letos v Kartagini dosegne svoj namen.

Naj šče povemo kratko zgodnico iz mantrništva treh mladenk, ki so so tudi v Kartagini dale svojo krv za Kristuša.

Leta 304. po Kristuši je vladao zakunjeni sovražnik krščanstva casar Dioklecijan. Tisti čas sta živeli v mesteci Thuberti bluzi Kartagine dve mladivi deklici, Maksima i Donatilla, prva stara 14 let, druga pa nekoliko menje. Bili sta ovajenivi casarskomi namestniki Anulini, da sta krščenici. Anulin jivi da pozvati pred svoj sodni stol i pravi starejšoj deklici: „Če ne boš aldüvala bogovom, šče dnes vmerješ.“ Ona njemi srčno odgovori „Le ti aldüj!“ Anulin nadaljuje. „Dobro premislita deklici, prle kak va dam mantrati.“ Nato je odgovorila mlajša Donatilla: „Moke, ki mi jih prizadaneš, mi bodo dosta hasnile za mojo düšo.“

Nato so jivi obsodili v vozo. Pot v vozo je šla mimo krasnoga ograda z vilov na sredini. Kda so jivi gnali tam mimo v vozo, je stala v ogradi domača hči Sekunda po imeni. Mela je komaj 12 let, pa je bila krščenica. Zavolo svoje lepote je mela, čeravno šče tak mlada, že vnogo voglednikov, nego Sekunda se je oblübila nebeskomi vogledniki — Kristuši.

Kda je Sekunda vidila, ka ženejo dve krščenici v vozo, je skoro zavrisnola od veselja, ar je že dugo hrepenela, da bi se popunoma Bogi zročila. Zdaj je bila prilika. Zato je stopila na cesto i je batrivno stopila k onima dvema. Tudi ona je štela tisto trpeti, kak ovivi dve.

Zvezanivi sestri sta se čüdile na tak mladov pa tak junaškov deklicov i sta jo skušale odvrotni od sebe. Pravile sta njoj: „Najaz domo idi, edina hči si, ne smeš zapustiti svojega očē.“ Pa vse prigovarjanje je bilo zabadav. Sekunda je prosila: „O sestrici mojivi, ne odganjajta me od sebe!“ Nazadnje sta se sestri vdale: „No, pa hodi z nama. Vöra mantrništva je bluzi.“

Za nekaj dni so jih znova pelali pred sodnika, Ar so bile stanovitne, jih je zapovedao s šibami biti po golaj koži.

Maksima pa njemi je pravila: „Ne brigamo se za vdarce, ki naše telo mrcvarijo, ar se z njimi düša reši i krepi.“

Vrgli so je na glažovine, ki so jim kožo razrezale i se jim v meso zasadile. Deklice pa so kriknole: „Mamo velikoga zdravnika, ki nam zdravvi naše rane i nam davle batrivnost.“

Nato so je položili na nategalnicö i so je za roke i noge vlekli tak, da so jim žile pokale. Pa tudi v teh strašnih mokah so mantrnice ostale

stanovitne. Zato so jim na glavo vsipali žerjavico, ali neso nikaj dosegnoli. Nazadnje, gda so že ne znali, ka bj žnjimi včinoli, so se odločili, da jih vržejo pred divje zverine, ki so bile zaprte pod zemloj. Sklenili so, da jih dajo velkomi medvedi, ki njemi že dva dni neso dali nikaj jesti. Pa glej! Medved je bio bole človeči kak ljudje; približao se je Maksimi i njoj je ne včino nikaj hūdoga, nego njoj je lizao noge.

Sodnik je sedo na svojem troni i je to gledao. Bio je ves razkačen i je pravō: „Maksima, Donatilla i Sekunda naj se obglavijo.“ Deklice pa so veselo kriknole: „Hvala Bogi! I za nekaj hipov jim je krvnik odsekao glave.“

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se služi vsaki tjeden edna sveta meša od tistimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo služila v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Dar evangelske sirote. Slepa sirota Gregorec Kata iz Krnec, štera si od hiše do hiše prosi milošćino i jo vodijo drugi z palicov za roke, nam je izročila iz svojih najtežje zasluženi krajcarov i Din. 50 par. Pravila nam je, ar bogatci nešćejo dati, da ona sirota mesto njih. Mali dar je dala, ali i od nje se lahko pravi, kak je Jezuš pravo od evangelske sirote: vse je dala, ka je mela.

Beltinci odprli srce. Obćina Beltinci nema ešće niednoga nabiraća. Zato sta šle dve dobrivi duši iz Črensovec ta nabirat. Pa ne zaman. Nabrali sta Plej Kata i Žizek Kata 266 Din. 50 par.

Zrnje, krumpli so lepo povekšali naše dare za sirote. Nabrano zrnje i krumpli, kak niže objavimo, nam je prineslo znova prek dvejezero Din.

Za pokojne se skrbijo potom sirot. Horvat Kata z Črensovec je dala za pokojnoga oćo i mater pa maćeho 50 Din. za pok. Zavec Marijo pa dao Raj Jožef z G. Bistrice 10 Din. Svete meše i almoštvo krepko pomagajo dušam pokojnih!

Novi kamni. Halas Ana iz Črensovec iz zahvalnosti svetoj Družini, ka njej je povrnola zdravje, je nabrala nove kamne; tri je dala sama i to dva za sebe, ednoga kak črep pa za družino svojega oće Halas Martina z Črensovec; ostale kamne so dali Horvat Martin Sabolov, Vincec Matjaš, Koštric Janoš i Gruškovnjak Števan.

Kobilje darovitno. Žizek Kata i Plej Kata sta nabrale v Kobilji 225 Din.

Čakovec, Varaždin darovitniva. Čurić Treza z Trnja i sestra Jerneja z Žizkov sta nabrale v Čakovci 598-70, v Varaždini pa 830 Din.

Dari zahvalnosti. Kramar Ivan iz Trnja v zahvalo, ka je srećno prišo v Canado, je darüvao 100 Din., Farkaš Magda iz Hotize v zahvalo, ka je z težkoga betega teliko ozdravila, ka že lahko hodi, obećala eden črep

i prvo rato 300 Din. sama prinesla, Steiner Števan z Beltinec v zahvalo, ka njemi je stvar ozdravela, dao 5 Din.

Občinske sirote dar. V Gederovcih je vmrla občinska sirota. Někše siromaštvo je zapustila i iz toga je občina poslala na Dom 60 Din.

Nabiračje na deli. Nabirali so v tom časi Spilak Jožef, Brezovica, Antolin Kata i Maučec Kata, Odranci, Čurič Roza i Cigan Verona, Črensovci, Horvat Janoš Bakovci, Tkalec Marija, Odranci, Tkalec Ana, Trnjej Plej Magda, G. Bistrica, Gjorek Manka, D. Bistrica, Plej Kata, Črensovci, Žižek Kata, Žižki, Mlinarič Ana Bratonci, sestra Jerneja Žižki, i Čurič Treza Trnje.

Diplomo so si zaslužili : Gjorek Števan Rakičan št. 11. i Jerič Jožef Orša z Hrastja-Maute. Darovali po 100 Din.

Gradški farniki goreči. Gradški farniki so meli na Vüzem ofer za dom sirot. Nabrali so 350 Din. Ta siromaška fara bogato podpira zadevo sirot.

Imena darovolčkov ž njihovimi dari se najdejo na platnicaj Marjinoga Lista. Ta objava je potrdilo za sprejete dare. Večkrat se nas pita, če smo dare sprejeli. Odgovor je izkaz darov na tabli M. Lista.

Vsem jezerokratni Bog plačaj!

ODBOR.

Zlata vredno.

Zbetežali so g. Sakovič Jožef, bivši törjanski plebanoš, ki so se za volo teških zrokov preselili na faro v D. Siniki. Siromak so prišli v bogato faro törjansko i šče kak vekši siromak so šli ž nje. Na Siniki jih je napadno strašen beteg: rak na jeziki. Kak so za to zvedli njihovi bivši farniki, so zajekali i odkrili lübezen, ki je zlata vredna: priskočili so svojemi bivšemi dühovniki na pomoč z dari, ki presegajo 6000 Din. i začeli za njih moliti, kak moli dete za svoje njemi najbole potrebne stariše. Pismo, štero niže objavimo, svedoči od tiste lübezni, štera gori v srci jezerih törjanskih farnikov do dühovnika, ki neje iskao njihovih penez, nego njihove dūše. Siromakom je razdelo vse, ka je meo i tüdi samoga sebe je dao za njihovo zveličanje: spravo si je strašen beteg, ki ga mirno prenaša, naj reši svojo i svojih dūše. To pismo proste, siromaške dūše svedoči, ka more napraviti dühovnik, ki išče božo čast ne pa sebe i tüdi to, ka so ešče na sveti zahvalne ovčice!

„Hvalen bodi Jezuš Kristuš!

Presrčen pozdrav našemi prelübomi dühovnomi pasteri,
gospodi Sakoviči.

Prelübi dühovni oča, s skuznimi očmi pišem teh par reči. Srce mi malo ne poči od žalosti, gda čtem teh par reči, štere ste omenoli v NOVINAJ. Noč mi je svetla kak beli den, zato se obračam k Vam prelübi dühovni oča. Kak zvon mi zvonijo Vaše reči, štere sem nikelkokrat čüla iz Vaši vüst. Oh, da bi ešče ednok mogla čüti Vaše svete reči iz Vaši vüst. Te bi z veseljom lejko šla z toga sveta. Pridem v cerkev, tam joče stari i mladi, vsi jočemo, gda molimo za našega betežnoga dühovnoga pastera. Marija törjanska i srce Jezušovo njim naj da lübo zdravje. Če bi pa sveta vola inači bila, te pa prelübi dūšni paster, bojte naš paster tüdi

na ovom sveti, da bi se edenkrat mogli veseliti z nami. Štero si iz srca želemo vsi.

Z Bogom naš duhovni paster! S skuznimi očmi küšnem Vaše svete roke — edna najbolje nevredna ovca Vaše črede

KOREN BARA iz Renkover

Št. Vogrin salezijanec.

Blaženi Ivan Bosco.

Rojstvo.

V severnoj Italiji, ne daleč od varaša Castelnuovo d'Assti, leži mala ves Bcchi (čti: Behi). V toj vesi se je narodo 16. avg. 1815. leta velki apoštof mladine i ljubiteo pa častiteo prebl. Device Marije, bl. Ivan Bosco.

Njegovomi oči je bilo ime Ferenc, mati se je pa zvala Margeta. Mali Ivan je bio tretje dete v hiši. Dveletni Joško njemi je bio pravi brat i nekaj let starejši Tonček pa samo brat po oči. On je bio iz Ferencovoga pravoga zakona.

Ivanovi starišje so bili priprosti i siromaški. Njihovo najvekše bogastvo je bila globoka vera i poštenost. Strah božji je vladao v njüvoj maloj kmečkoj hišici. Zato je pa bila ta hiža puna veselja, sreče i zadovolnosti.

Sveta mati — tak jo lejko po vsoj pravici zovemo — je včila svojo dečico moliti te, kda so komaj znala izgovarjati prve reči. Kak v zrahlano sprotolešnjo zemlo, je sadila v njüva mehka srčeca cvetke jakosti. Lepo so rasle te cvetke. Margeta je samo pravila; „Vanek to ne smeš, Bogec je to prepovedao“ i mali je ne včino nikaj takšega ka njoj ne bi bilo po voli.

Brez oče.

Dragi i modri Bog je dopüsto, ka je Ivan, on, ki de ednok skrben oča stotini i stotini sirot, že v ranoj mladosti občüto, ka se pravi biti brez oče — sirota. Ivan je ešče ne meo dve leti, kda so se njemi oča sprehladili i so po par dnevnom betegi mrli 11. maja 1817. leta. Bili so komaj v 34. leti.

Mali je ešče bio Ivan pa vseedno se je dobro spominjao toga žalostnoga dneva. Večkrat je sledkar pripovedavao svojim dečkam:

Mama so prišli k meni i so mi pravili: „Vanek nemaš več oče.“

Gda so šli vö iz hiže, v šteroj so ležali oča, sam se jaz ne dao vö. Mama so stopili k meni i me pozvali jočič:

„Odi z menov dete!“

Naj ido tüdi ata, ovak nejdem, sam njim odgovoro.

„Siromaček, ti nemaš več oče“ so mi ponovili mati i glasno zajokali. Prijali so me za roko i me pelali vö.

Jokao sam, ar so jokali mati, ne sam pa mogeo razmeti onoga, ka se je zgodilo. Zapomno sam si samo reči:

„Siromaček, ti nemaš več oče!“

V maternoj šoli.

Gda je mirao don Boscov oča, je bio ravno petek. Pozvao je k sebi svojo ženo Margeto i njoj pravo:

„Vidiš, kak velko milost mi ponüja Gospod. Zove me k sebi na den,

kda se spominjamo smrti našega Odrešenika, i ešče ravno ob tistoj vöri, kda je On mro na križi i v istoj starosti kak je mro On."

Veren mož je tolažo žalostno ženo, priporočao joj zavüpanje v Boga i vdanost v voljo božo.

"Priporočam ti najno deco, a prav posebno maloga Vaneka", je proso vmirajoči.

I Margeta je mela za svojo deco ne samo ljübeče materinsko srce, liki tüdi skrbče i delavne roke. Od zore do mraka je delala, da je mogla pripraviti to, ka so potrebüvala njena dečica, stara možina mati i ona sama.

Med počinkom je pa mela vsikdar svojo deco okoli sebe. Večer, kda je šla z njiv domo, so njoj pribežali proti. Pripovedavali so njoj, ka se je zgodilo ednomi ali drugomi, dokeč nje ne bilo doma. I ona je vse z veseljom poslušala. Pitala je ednoga i drugoga, če je bio vrlj, če je bogao mamico, če je napravo to ali ono ka njemi je zapovedala, gda je šla z domi. Ednoga je ljübeče pogladila po okrogлом mehkom lici, drugomi je pa z rečjov pokazala, ka je zadovolna z njim.

Znala je pa tüdi pokarati, gda so si to zaslüžili. Nikdar je pa ne kaštigala svoje dece v čemeraj. Znala je dobro, ka bi to več škodilo, kak hasnilo.

Vsikdar je ponavljala svojoj deci: "Znate ka vas Bog vidi; Bog vidi tüdi vaše misli." Brez njenoga dovoljenja so deca ne smela nikam. Kda je pa püstila, ka so se zabavali z drugov decov, jim je vsikdar dala prle lepj navuk i na konci jim ponovila: "Znate, ka vas Bog vsikdar vidi."

Gda so bili lepj večeri, je pelala svojo deco vö. Gledali so lepo zvezdnato nebo i ona njim je pripovedavala; "Vse te zvezde je stvoro Bog. Kak moder i mogočen more biti On. Če je že nebo tak lepo, kak lepa morejo biti nebesa, kak veselo more biti v raji!

Gda je šla z decov na njive i travnike, njim je kazala lepe rože, štere je posadila vsemogoča roka boža.

"Oh, kelko lepoga je Bog stvoro za nas" to so bile vsikdar njene reči, kda je z decov gledala lepo stvarstvo.

Prišeo je viher z grmenjom i treskanjom. Deca so se boječe stiskala k njoj. Ona njim je pa pripovedavala: "Dečica, vidite, kak je mogočen i strašen Bog! Što se njemi more proti postaviti? Zato ga pa nikdar ne žalimo!"

Toča je vničila ves plod. Ona je pravila: "Bog nam je dao i Bog nam je vzeo. On je gospodar nad vsem. Hüdobni smo, Bog nas kaštiga."

Tak je Margeta pri vsakšoj priliki gučala svojoj deci od Boga. Zraven je pa tüdi vnogo molila za svojo deco. Ne je najmre zadosta gučati deci od Boga nego tüdi Bogi moremo gučati od dece!

Kda grešiš, se oblečeš v hüdoga düha obleko i ž njegovim jezikom govoriš te reči kak pravi sveto Pismo: "Kak pekeo ga ščemo živoga požreti." (Pril. I. 12.) Se ne strašiš?! O naj se ti mili trpeči Jezuš! Njegovje petere svete rane naj te spokorijo, naj te rešijo!

Mešna zveza M. P.

Za vse drage kotrige mešne zveze M. P., kak i tudi za vrle nabiratele i nabiratefice smo na Vüzem darivali daritev sv. meše i prosili vnogo blagoslova za nje. Vüzemsko veselje čistih duš naj ostane celo leto v njihovih srcaj! To so naše vroče žele! Redno pa bomo začnoli mešuvati dne 24. majnika, na svetek naše predobre Matere Marije Pomočnice Krščenikov, ki je tudi patrona naše mešne zveze.

Nabiralci mešne zveze M. P. v Beltincaj: sestre Jerebic; v Gančanaj: Maučec Matilda i Gomboc Lizika; v Odrancaj: Gabor Oršika sama, Čakamo kakšo gorečo i vrlo pomočnico; v Melincaj: Baša Marika, šteroj sigurno rada pomaga kakša Marijina družbenka; v Izakovcay: Baligač Lizika; v Dökležovji: Balažic Oršika, Gjörek Katika i sestre Bakan; v Brantoncay: Škafar Micika i Zver Oršika; v Lipovcay: Bobovec i Tratnjek Marika. V Pertoči: Gomboc i Kozel Anika; v Večeslavci: Trplan Anuška; v Krašči: Smodiš Marija i Šipoš Terezija; v Gerlinci: Gomboc Helena i Jug Marija; v Ropoči: Šipoš Marija. Pri Sv. Šebeščani: Šeruga Jožef; v Prosečkoj vesi: Kerec Štefan; v Šalamencaj: Gomboši Karol. Pri Sv. Jürji, Rogačovci: Magjar Marija iz Večeslavec i Detelbach Marija iz Rogačovec. V Dol. Slavečaj: Vratuša Anton. Tü bomo iskali druga smilena srca, ki se bodo štela aldüvati za Marijo i pomagati zgoraj omenjenim. Na Cankovi: Reiterova Micika i Vogrinčoča Linčika, s šterimi si rada delo razdeli vrla Marijina družba po raznih občinaj V Korovci: Reiter Janoš, ki je že prevzeo i vüpamo i prosimo šče širitela Novin i Marijinoga lista v občini. Tišinske i Sobočke nabiralce bomo prihodnjič objavili. V Bogojini, v Gor. Lendavi i v Martjancih bomo mogli naprositi dobre duše, ki bodo nosile te križek za Marijo Pom. Zdaj ga nosijo prečastiti gospodje i sami nabirajo.

Najsvetejše Ime Jezušovo.

IV.

Ka je boži Zveličiteo ime na sebe vzeo, je velika lübezen. Tisti, ki je nedopovedljiv, dobi ime. Kak veliko delo je to. I lübezen do nas je je zvršila! Pa moremo mi prositi tistoga pomoči, za koga ime ne vemo!? Vidite, zato je dober Jezuš v svojoj velikoj dobroti i modrosti šteo ime meti, ka mo ga znali kak vsakoga človeka po imeni zvati na pomoč: „Jezuš, pomagaj!“ Posebna lübezen božega Sina se pa kaže ravno v tom, ka nesi je zvalo drugoga imena, kak ravno toga: Jezuš. Od vekomaj nosi on imenitna imena, kak: Reč, Modrost, Življenje, Svetlost, Lepota. Pa on nesi je obdržao ta večna lepa imena, on je šteo novo ime dobiti, štero ga tak tesno združü i nami; on se je šteo za Jezüša, za Zveličara zvati, ka de ga to ime opominalo, ka nas more lübiti, ar nas je rešo, zveličao. Ščista naopak je delao, kak se dela na sveti med ljudmi. Tü dobi zaročnica po zaročniki-možü svoje ime. On, te Večni, pa naj pokaže kak preveč nas rad ma i ceni, se po zaročnici: Odrešenici za Odrešenika, Zveličitela imentüje. On nas je ne samo v svoje roke napisao, kak pravi pri lzajji proroki (Iz. 49.—16.), nego vu svoje srce, vu svoje življenje, vu svoje celo bitje; njegovo ime pomeni njegovo celo življenje, pomeni njegovo pozvanje, njegovo delo za vse duše do konca sveta. To ime se

njemi je dalo taki po rojstvi i dalo med skuzami i krvjov, naj dokaže, ka šče naš Zveličiteo, naš Jezuš biti po trplnji, po žrtvi, áldovi. On ne more toga imena čüti, ka ne bi mislo na nas i ka ne bi si prizadevalo, da vse včini, da de zaistino naš Zveličiteo. Prve kaplice krvi, štere je pretočo, gda je svoje presveto ime dobo naš mili Zveličiteo, so postale zaloga prelejanja njegove krvi, štere je sledkar na križi pretočo. Je (to ne vse

Ne žaluj, o Marija, nego veseli se, ar glej,
Tvoj Sin je stano od mrtvih i se Ti odiče-
ni približavle.

lūbezni vredno? Zato pa lūbimo to bože ime, to sladko ime, to ime našega Boga i Odkūpitela! Kak pa naj je lūbimo? Bodimo odrešeni! Njegovo ime pomeni Odrešenika, ki odrešava. Bodimo odrešeni od greha i vsake hūdobije. To je lūbezen do Jezušovoga presvetoga imena. Čuvajmo se greha popolnoma i delajmo dobra dela v popolnosti. To je popolna lūbezen do Jezušovoga najsvetejšega imena.

(Dale pride.)

Sveta Katarina Sienska.

Vmrta je 29. aprila v Rimi. Njeni god se obhaja 30. aprila. „*Blaženi ste, ki gladijete! Bodete nasičeni.*“ (Luk. 6. 21.) Blaženi Rajmund iz Capue, spovednik svete Katarine pripovedava, da je ona mela pravi glad po Gospodovom teli. V takših prilikaj je bila tak bleđa i tak slabo zgledala, da so mislili, ka je betežna, da jo vročina i bolečine mantrajo. Ki je globlje gledao, ki je poznao njeno čisto z Bogom združeno dušo, tisti je znao, da jo muči glad po Bogi v Oltarskom Svestvi.

Neki čas je mogla Katarina biti brez duhovne hrane. To so bili svoje vrste postni dnevi. „Če jaz“ — priznala je Katarina svojemi spovednik — „ne morem sprejeti svetoga, obhajila, se moja žela že stem vtiša, če sam samo pred Njim navzoča i če samo eden pogled vržem na Njega. Že samo navzočnost ednoga duhovnika, ki se je dotekno svete hoštije, mi potolaži i nasiti dušo.“

Ali dober Bog neje pusto verne duše v stiski brez tolažbe. Papa Gregor XI. so dovolili na tolažbo svetoj devici, da si je smela domačo kapelico postaviti. Na njenih potüvanjih jo je smeo sprejavati vsikdar duhovnik, smela je sešom nositi oltar, na šterom je smeo duhovnik sveto mešo služiti, nej krüh življenja ponüditi.

„Oča, pravila je te „lačna sem!“ Za božo volo vas prosim, dajte mi mojo dušno hrano!“ I duhovnik je prikazao sveto mešo i je ponüdo božoj zaročnici želenje njene duše, najsvetejše telo Gospodovo.

Redka je milošča, štero so sveti Oča dali Sienskoj svetoj devici! Te ešče ne je bilo mogoče kak dnesden, ka bi tak lahko što postao Gospodov gost v Oltarskom Svestvi. Keliko na bolšem smo mi! Nas je eden papa vsaki den pozvao k svetomi goščenji! Što ne bi se odzvao tomi vabili! Vživajmo zato prav gostokrat „te krüh, po kom mi živemo na sveti.“ (Jan. 6.—52.) *Blaženi so, ki gladüjejo, oni bodo nasičani.*“ (Bilmeyer O. S. B.)

Zadostite Srci Jezušovomi za slab štamp z čtenjom i naročenjom dobroga!

V Rusiji se nesme pisati i čteti drügo kak samo preklinjanje Boga, duše i vsega verskoga življenja. Pa više stomilijon lüdi ma Rusija. O kak strašno razžaljenje dobroga Jezüša je to divje preganjanje. Dete ne sme čüti od Boga i stariš ne sme gučati deci od Boga. Dobra nebeska mati, smili se toga nesrečnoga naroda i pošlji njemi pomoč z nebe, da se reši toga strašnoga boljševiškoga jarma! I naj nas poslühneš, ti obečamo z celim srcom, da bomo zato, ka se od tvojega Jezüša i njegove svete vere, od tebe, dobra nebeska mati i od božih svetnikov nesme nikaj čteti i gučati dobroga, samo preklinjati se sme, si bomo naročili vsaka hiša ali bar dve vküp naš krščanski domači list Novine, v šterih najdemo i najdejo naši izseljenci i delavci evangetium tvojega Jezüša!

Nadale ti obečamo, da si naročimo za vsako katoličansko družinotvoj list: Marijin List. Naš je, ti si ga dala; naj ti pokažemo zahvalnost, ga naročimo, da ga čtemo.

To naj bo dragi naročniki naš odgovor na besno preganjanje boljše-
vikov proti dobromu Bogi. Ne pozabite, ka bi radi podignoli versko živ-
ljenje po dobrih katoličanskih listih i tiskarnaj! Ne nam je pa to mogoče,
če nemamo zadosta naročnikov! Zato naročite si naše liste!

Naj vidite dragi naročniki i se genete na širjenje naših listov, vam
nakratci popišemo, kak stojijo naši listi v Slovenskoj Krajini z naročitvov.

*Novin je okoli štirijezero naročenih, ne celo. To teliko pomeni, ka eš-
če desetjezero katoličanskih slovenskih hiš v Slovenskoj Krajini ne čte naših
Novin, — čte slabe liste, ali pa nikaj.*

*Pa koštajo Novine samo dva dinara na mesec. Naj stopita vküp dve
hiši pa si naročita Novine. Plača tak edna družina dinar na mesec. Povejte
odkrito, je to dosta!? Za grde spise keliko penez se ta zmeče i za druge
nepotrebne reči, za širjenje dobre reči, prave vere i drugo potrebna bi se
nam pa mlo en dinar!? Bodimo odkriti i priznajmo, da simo v tom po-
gledi premalo včinoli. Popravimo svojo zamüdo i širimo naš dober krš-
čanski list Novine. Bar dve hiši moreta meti edno, to je moremo dobiti
ešče tri jezero, sküpnno sedem jezero naročnikov! Naj si vzeme vsaki za
sveto dužnost, ka ešče letos to dosegnemo z sküpnimi močni. I gda do-
dosegnemo, bomo veselo davali hvalo Bogi, ka smo ga potolažiti za hü-
dobijo boljše-
vikov v Rusiji z naročitvijov dobroga štampa, ki piše od njega.*

*Marijinoga lista je naročenoga nekaj nad šest jezero. Nema tak ešče
osem jezero katoličanskih družin našega 25 let staroga Marijinoga darü.
Je to hvale vredno ali pa joča!? Jeli, ka to drugo. Drugi
jočejo nad nami, ka niti teliko ne poštüjemo Marijinoga dara, kak navad-
ni zemelski dar. Popravimo te krivice i zamüde. Agitirajmo, da pride v
vsako katoličansko družino naš lepi Marijin List. Košta na mesec samo
eden dinar: Pa za te eden dinar se dobi vsaki mesec dvajseti strani štenja,
eden veliki kalendar i knižica „Priprava na smrt.“ Poleg toga pa so na-
ročniki deležni sada vnogo jezero svetih meš, po smrti pa večnih svetih
meš. Povejte za en dinar na mesec je mogoče več dati!*

Odkrito smo vam, dragi krščeniki, vse napisali. Odkrito spunite tüdi
vi, ka smo vam napisali, na ko smo vas naprosili. Kak bomo teliko na-
ročnikov meli kak želemo, taki se povekšajo i olepšajo naši listi. Pri vodi
i skorici krüha nišče debeli ne postane. Jeli, ka to istina!? Pri listaj je
ravno tak! Ešče letos bomo meli širitelje i širitelice edno spravišče, kde
si vse potrebno od toga zgučimo. Tečas pa li širite vsi naše krščanske
liste! Vsi za Jezuša i Marijo!

Vogrška. Vogrski katoličani se pripravljajo, da v Budapešti nad vse lepo prosla-
vijo 900 letnico kraljevica sv. Emerika, sina kralja sv. Štefana. Najvekše slovesnosti bo-
do 19. avgusta, gda bo velka procesija z Najsvetejšim na ladjah po Donavi. Na obeh
bregovih Donave bo na jezere pesmarov i sto band, ki bodo pozdravljale Najsvetejše.
Naslednji den na svetek sv. Štefana bo po vseh cerkvah sküpnno sveto obhajilo. Väpa-
jo, da bo vseh obhajancov eden milijon. 21. i 22. avg. bo zborüvanje Marijinih družb i
s tem se proslava zaključü. K toj verskoj slovesnosti so povabili tüdi druge narode.
Vse to ma namen, poživiti i okrepitü katoličansko zavest.

MISIJONSKI GLASI

*) Pismo misijonara g. St. Podržaja iz Družbe Jezušove.

Iz tihoga doma sredi poganskoga kraja Vam pošilam prvi prisrčen pozdrav. Globoka zahvalnost mi narekuje te rendice, šterih bote veselji, kak sem osvedočeni. Iz srca se Vam zahvalujem za vse molitve i žrtve, ki ste je darovali za mene pa naš bengalski misijon pri odhodi letošnjih indijskih misijonarov iz domovine i vüpam, da tüdi v bodoče ne pozabite na nas. Dragi Zveličar sam Vam vse obilno povrne, ar: „Ka ste včinoli šteromi izmed tej moji najmenši bratov, ste meni včinoli.“ Jaz pa Vam od svoje strani obečam, da se Vas bom vsakši den spominao v svojoj skromnoj molitvi.

V pismi prilagam naš indijski listič, ki ga izdajamo za vse prijatele našega misijona v domovini, posebno za mladino. Navzoča številka je prva v slovenskom jeziki i jo pošilam všem našim prijatelom, ki so jo dozdej prejemale horvatsko. Prosim pa Vas - i to je moja edina prošnja — dajte listič deci pa mladini spoj, ki njoj je v prvoy vrsti namenjeni, naj čtejo pa naj njihova nedužna srca, štera Jezuš tak lübi, moljjo za to našo velko narodno zadevo: ustanovitev našega samostojnoga jugoslovansko-bengalskoga misijona, šteroga ozemlje nam je že zdaj znano. Pa od toga na drugom mesti. Za dnes naj Vam opišem samo ešče svoj prvi

Božični večer na Himalaji.

Potihno je šüm doli v poganskoj vesi, samo se pa ta se je začüo pritajeni glas iz daljave, po postranih himalajskih pobočjih se je zaiskrilo na jezere posvetov. Dočakao sem prvi božični večer na Himalaji.

Sveta noč, blažena noč . . . Mirno je senjao pod košatimi palmami naš klošter sv. Marije, gda sem se v kmičnoj noči sam napoto doli v farno cerkev sv. Ivana Berhmansa. Vsenaokoli gosta kmica tak, da mi je ravno prav prišla mala električna baterija, ki mi jo je podarila plemenita dūša ešče v domovini. Sveto sam pred sebe, da ne spreglednem niti ednoga stopaja po precj strmnoj poti skoz log iz kolegija dol k farnoj cerkvi. V nekelko minutaj se je posvetilo pred menov, ešče par stopajov pa sam bfo na kraji gošče, pod šterim, kak v orlovom gnezdi na skali čepi lepa cerkvica, dika ino ponos kurseonških katoličanov. Pa mené je ne zanimala cerkvica sama, liki tisto, ka se je tečas godilo okoli nje. Konraj sem naimere stopo iz löga, mi je na kmico navajene oči zaslepo plamen velikanskoga ognja, ki je goro na sredi male ravnice pred cerkvov. Božični ogenj je to, vužgali so ga krščeniki iz okolice, šteri so se od vsej strani popaš-

*) Pred par meseci so šli slovenski jezuitje v Indijo, da tam misijonarijo. Prvo pismo g. misijonara St. Podržaj, štero izvira iz srca, kak vrstice odkrivajo, ki išče samo eduo: jezusi pripelati nesrečne poganske dūše; zato objavimo, naj genemo tiste, ki majo srce za Jezusa i njegove dūše. Te prosimo naj moljjo i se zatajüejo za povrnjenje poganov i če morejo naj kaj darüejo za te misijon. Dare sprejema naš M. List v Črensovlch.

čili počastit novorodjenoga Krala. Gda sem gledao pred sebov te preproste lüdi, zavite v tople pa raskave obleče brezi šiva, kak so poseli okoli plapolajočega ognja pa se segrevali v veselom pričaküvanji nečega velkoga svetoga, sem se nehoteč spomno na betlehemske pastere . . . Bili so tü temne kože Uraonci, ki so oboroženi z loki pa strelicami zavolo velke oddaljenosti že predpoldnevom prišli daleč doli iz Panighata, gde služijo v čajnih nasadaj. (Dale pride.)

* * *

Igra lübezni. Sestra Frančiška Terezija od sv. Frančiška Sal. z Južne Afrike piše, kak peroča Zamorček sledeče: „Za vsako dete smo pripravili dve škatlici od vžigalic; edna je bila puna zrnja, druga pa prazna. Potem smo deci tole razložile: Pri vsakoj žrtvi — zatajüvanji — štero napravite z pogledom na križno pot Gospodovo i njegovo trpljenje, smete edno zrno predjati v drugo škatlo. Me sestre pa bomo pred šolov ta zrna zbrale. Na te način zbrano silje bomo dale v mlin i iz tiste mele se bodo pekle hoštije za sveto pečiščavanjc za vüzem.“ Te način i dokaz lübezni do Boga je deco jako vlekeo. Vsaki je bio ponosen na svojo škatlo i želö, da bi mogo po svojem zatajüvanji pripomoči k pripravljanji svetih hoštij. Med našov notrašnjov decov je tüdi pet protestantov, dve deklici i trije dečkeci, šterih mati je na smrtnoj posteli postala katoličanka. Ta deca so pri nas i jako želejo, da bi postali katoličanski; ali oča njim to ne dovoli. Pa li so šteli meti vsaki svojo škatlico, da bi mogli Bogi doprinesti žrtve. Pri tom so pa mislili: „Morebiti nam pa oča dovoli, da postanemo katoličani.“ Me, ki smo poznale trdoga očo i rod, nesmo mogle vervati, da bi se njim ta žela spunila. Ali ka je nemogoče lüdem, je mogoče Bogi. Kda smo na veliko soboto dvoje te dece poslale k oči, da njemi želeta blažene vüzemska svetke, jiva je pitao: „Ali šče zmirom želeta biti katoličana? V tom slučaji vama dovolim. Tüdi jaz i vajni starejši brat vama bomo sledili, kak hitro vama bo mogoče hodite k potrebnim navukom.“ Lehko si mislite, kak smo bili veseli, kda je deca domo pridoč te dogodek povedala. Bilo je to ravno na veliko soboto, kda se posvečüjejo hoštije za drugi den. Zgotovilo se je 180 malih i 9 velikih hoštij — vse iz zrn, štere so žrtvüvala deca. Deca je bila zavolo toga genjena. Začeli so igro lübezni zdaj znova. Ščejo doprinesti šče več žrtev, da te darüjejo na god Srca Jezušovoga lüblenomi Jezušü.

Afrika. Leta 1886. je bilo v Ugandi pomorjenih nad sto katoličanov domačinov, ar ne so šteli darüvati bolvanom. Bog je posejao krv teh mantrnikov i zräslo je ž nje že tristojezero katoličanov. Deset črnih sester je napravilo tüdi državni izpit, štere je pohvalo zastopnik angleške oblasti. Domačih dühovníkov majo že 36.

Po deteti k Jezušü. Japonski narod je jako ploden i z malim zadovoljen, zato se pa naglo širi. Boji se ga celo velika i bogata severna Amerika, ki je delala i dela teškoče, da se v njenih pokrajinaj ne naselijo Japonci. Tembole se zato selijo v Južno Ameriko, kde nega zapreke proti njim. V S. Paoli, v Braziliji jih je jako dosta. A vsi so bili do zanjega časa kak doma, poganje. Prvi se komaj l. 1926 spreobrnö. Dnes šte japonska verska občina jezero kotrig; to je v treh letaj se jih je jezero dalo

okrstiti. Kak je to mogoče? Zgodilo se je po deklici, ki je hodila v šolo i poslušala katoličanski navuk. Na njeno prošnjo, če sme več svojih-tovarišic pripelati v šolo, njoj misijonar to dovolijo. Drugi den je že 14 malih Japonk pri krščanskem navuki bilo. I tak ide naprej vsaki den. Za decov so pa prišli te starejši, stariše i rod. — Kak veselo je to, ka je tujina prinesla tem ljudem pravo vero. Keliko naših jo v tujini zgubi! Kak je pa to? Dajte nam odgovor!

Plemeniti dar za Marijin List. Gospod Dr. Maks Peterlin, kraljevski notar v D. Lendavi so poklonili za vezavo spominske knjige, štero smo poslali sv. Oči za zlatomešni dar, 1030 Dinarov. Naj njim dobra nebeska Mati Marija v obilnosti plača te plemeniti dar, ki so ga njoj na čast poklonili.

Dar Halas Ane z Chicage. Zadnjič smo poročali, ka je Halas Ana nabrala 4620 Din. za podobo Žalostne Matere bože na pokopališče v Črensovcih. Kda smo objavili to, nesmo še meli pri roka; vrle nabiralke pismo. Zdaj, ka smo pismo sprejeli, popravljamo v teliko naše poročilo, da je dar te poslani za sirotišnico „Dom sv. Erančiška“, kak objavljamo v tom M. Listi. Na podobo se ešče nabira. Nabralka i darovnica nam tudi piše, da je male sv. Trezike podobo kupila iz dvojega namena, prvo, naj se zahvali dobromi Bogi za vnoge dobrote, štere je od njega sprejela v Ameriki; drugo pa naj se male Rožice čast širi tudi v našem kraji, kak se širi v Ameriki, kde nega cerkve, ka ne bi mela njene podobe i vnoge so celo njej na čast posvečene; posebno pa žele, naj se širi njena čast v Črensovskoj fari. Z ednim nami naznanja, da bi vnogi lahko dali na Dom, pa nemajo srca za sirote, vnogi bi pa radi dali, pa, ar so delavske razmere žalostne i ne zaslužijo zadosta, ne morejo nikaj dati. Obeča nam, da se bo za oba namena naprej pobrigala i nabrala keliko de li mogla. Kda se nabiralci i darovnici toplo zahvaljujemo kak i vsem darovnikom, za lepe dare, pripomnimo samo to, da dari smiljenih src bodo premagali skopost trdih src, ki so ednaka doma i v Ameriki.

Misijoni ob 25 letnici M. Lista. Prvi misijon v Pertočl. Vršo se je od 9. do 17. februara. Farniki so ga želno čakali i se goreče pripravljali z molitvov i almoštvom. Župani občin sami so hodili od hiže do hiže i so naberali dare i navdušavali ljudi, šteri so pa plemenito odgovarjali na njihove prošnje. Bog je — bi pravili — na čudovit način poplačo njihove molitve i dare s tem, ka njim je dao nepričakivano lepo vreme, brezi šteroga vnogi i vnogi nebi mogli tala vzeti pri sv. misijoni. To so tudi vsi zapazili i so tem raj prihajali k predgam i k sv. spovedi.

Misijon so vodili gg. Salezijanci iz Ljubljane, M. Sobote i Veržeja. Pri spovedavanji so lepo pomagali gospodje duhovniki iz sosednih far. Posebno veseli so bili gos-

podje i ljudje vlač. i dragoga gospoda misijonara domačina, M. Čontale. Predgali so v lepoj goričkoj prekmurščini, ka jih je vsakši lèhko razmo i spovedavali so neumorno.

Korona misijona je bila, ne samo vkùpnò sv. prečiščavanje (prečiščavanj je bilo okoli 5500 v tistom časi), liki velikanska procesija, ki se je vršila popoldne po sklepnoj predgi z misijonskim križom i z Najsvetejšim Oltarskim Svestvom. Stari ljudje so trdili, ka so ešče tak lepè procesije ne vidili. Zaistino so vsa srca gorela i prepevala z navdušenimi pesmari, ki so med celim misijonom ogrevali naše duše. Skuze radošti so se svetile v očaj vnogih i so hvalo davali za dobrote sv. misijona i vroče prosile, ka bi dragi Jezuš i predobra Mati naša Marija Pomočnica naj blagoslovila i obvarvala sad sv. misijona v celoj fari.

Edna posebnost je bila tudi ta, ka so farniki nesli sveče med prošecijov, štere so kùpili i darivali potem cerkvi. Sveče bodo gorele i svedočile pri službi božoj njihovo gorečnost. Za peneze, štere so darivali za sveče, so pa vlač. g. provizor Varga Štefan kùpili lepi ciborij, ki je tudi stalen spomi sv. misijona.

Na konci misijona so šče gospodje misijonarje spovedali doma 26 betežnikov. Z Jezušom so dobile te Njegove trpeče kotrige tudi misijonski blagoslov i misijonske odpustke.

Pečarovci ali Sv. Šebeščan. Od 4. do 6. marca smo meli pri nas kratke duhovne vaje v spomin 25 letnice M. Lista. Bili so samo trije dnevi, mali spomin na lanski dugši misijon. A v toj tridnevnicu našega dragoga Marijinoga Lista so se duše vseh nas posebno pa našega dragoga delavstva, okrepile za nove težave, štere je čakajo to leto. Gospod iz Martinišča so nam odkrili vse nevarnosti i vse rane naše v stanovskih predgaj i so nas navdušavali k lùbezni do Jezuša v Najsvetejšem Oltarskom Svestvi i k lùbezni do naše najbogše Matere Marije Pomočnice. Ta dvojca lùbezen nas bo rešila i srečne včinila vse.

Bogojna. V lepoj bogojanskoj cerkvi se je tudi vršila štiridnevna pobožnost v zahvalo Mariji, ki nam je 25 let delila milosti po svojem listi. Mnogočastiti g. dekan so med prvimi prosili šine Blaženoga Don Boska, ka bi prišli tudi v njùvo faro. Prišla sta dva gospoda domačina, ki sta glasila reč božo i spovedavala. Ljudje so marljivo prihajali i lepo poslušali. Velko zanimanje je bilo posebno pri stanovskih govora. Včasi so celo vòro trpele te predge i nišče ne kazao najmenše nepotrplivosti. K srci so si jemali navuke, ki so bili prav za nje pripravljeni i so tudi kazali, da je bodo izvršili. Marija Pomočnica naj blagoslovi njùvo dobro volo.

Rusija. Gde nega lùbezni do Boga, tam tudi ne more biti lùbezen do bližnjega. To nam kaže sledeči dogodek v Rusisiji: Glavni upravitèo na Kamčatki je dobo sledečo prošno: „Prosimo, da nam dovolite zadaviti našo štaro tetico Stingevt, ki to tudi sama žele; po naših zakonih bi mogli tak vse stare ljùdi spraviti s sveta. Tetica je betežna, ne more nikaj jesti i je nesposobna za vsakše delo. Šče več, nepretrgoma joče i nas prosi, naj včinimo z njov ostro po zakonih. Nečaki: Tenaun, Tenaargin, Tenaalin.“ Po nekaj dnevih je prišeo odgovor: „Zadavite starko!“ — Strašno!

Kak je 170 dečkov svetilo fašenske dneve. Voditeo škofovske organizacije v Monakovom (Bavarska) je za fašenske dneve od 1. do 3. marca povabo dečke k duhovnim vajam. Proti pričakivanju se jih je oglasilo 200, a sprejetih je bilo samo 170, ar v domi za več ne bilo prostora. K sklepi duhovnih vaj je prišeo kardinal Faulhaber i je pohvalo mlade dečke, da so se raj odločili za duhovno obnovo kak za fašenske norosti i se jim je zahvalo za zgled.

Cerkev iz ednoga dreva si je postavila nekša občina v Kaliforniji. Les toga ogromnoga, nad 1000 let staroga dreva je zadostilvao, da so zgradili 30 m. dugo, 20 m. šorko cerkev s tórnom, ki je 30 m. visiki. Za to cerkev so porabili dve tretjini lesa, iz ostaloga tretjega dela so postavili farof.